

УЧИЛИЩНА ДИСЦИПЛИНА.

Ако нарядимъ училище-то както ся каза, и туримъ рядъ въ занятия-та; ако не уморяваме дѣца-та съ еднаквы и трайны занятия; ако гы не оставяме да ся мѣчатъ въ училище-то, и ако все имъ намираме работѣ; ако умѣемъ да направимъ тѣя занятия занимателны за дѣте-то и съ добромъ му вдѣхнемъ да исплнява съ почетъ длѣжности-ты си; ако не направимъ тѣя длѣжности нито много лесны, каквото дѣца-та да гы не имѣтъ за нищо, нито пакъ много мѣчны, какво-то да не могѣтъ да имъ излѣзатъ наглавѣ; ако не искаме отъ дѣте-то таково развитие, което то още не е достигнѣло, и даваме достаточнѣ хранѣ на онова, което ся връши въ него и, най-сетнѣ, ако е наша-та нѣравствена природа такава, какво-то дѣца-та да могѣтъ да ны обыкнѣтъ — тогава училищна-та дисциплина е въ рѣцѣ-ты ны. Въ едно врѣмяшно-то училище дисциплина-та была основана на най-противоестествены начяла: на страхъ отъ учителя и на наказание. Той-зи страхъ каралъ дѣте-то камъ несвойствено и врѣдително положение, сир., карало го да ся мѣчи въ училище-то всекакъ и да става лицемѣрно. Отъ това излизало да добыва награда онова дѣте, което естествено обычяло да сѣди на едно мѣсто и могло да трае на училищнѣ-тѣ мѣкѣ повече отъ другы-ты дѣца, или онова, което ся прѣсторвало, че ужъ слуша учителя съ голѣмо внимание, а пакъ скрышомъ закачяло другари-ты си на чина; а събудено-то и прыгаво дѣто, което искало хранѣ да си развива способность-тѣ, и което е было отворено и не е обычяло да ся прѣсторва, него наказвали.

„Изрѣчение — сѣдѣте мирно, казва единъ пе-